

Arrest

nr. 214 836 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Macedonische en Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 17 september 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 9 februari 2017 een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van verzoekster. Deze aanvraag wordt op 6 april 2017 ontvankelijk verklaard, maar op 22 december 2017 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ongegrond verklaard.

1.2. Op 25 juni 2018 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is opnieuw gesteund op de gezondheidsproblemen van verzoekster. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 5 juli 2018 de beslissing waarbij deze verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die verzoekers op 17 augustus 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.06.2018 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[Z., B.] [R.R.Nr: ...]
Geboren te [...] op [...]
Nationaliteit: Kosovo
[D., A.] [R.R.Nr: ....]
Geboren te [...] op [...]
Nationaliteit: Macedonië
+Kinderen :
[Z., A.] [R.R.Nr: ...]
Geboren te Sint-Niklaas op [2011]
[Z., E.] [R.R.Nr: ...]
Geboren te Sint-Niklaas op [2012]
[Z., S.] [R.R.Nr: ...]
Geboren te Sint-Niklaas op [2014]
[Z., S.] [R.R.Nr: ...]
Geboren te Sint-Niklaas op [2016]
Nationaliteit: Nog niet definitief bewezen
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden voor [D.,A.] :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 03/07/2018), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel

risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het advies van een arts-adviseur van 3 juli 2018 met betrekking tot de ingeroepen gezondheidsproblemen van verzoekster waarnaar wordt verwezen en dat samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25-6-2018.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- > *Standaard Medisch Getuigschrift d.d. 11-6-2018 van Dr. [K.], psychiater met de volgende informatie:*
  - *Voorgeschiedenis van psychose met familiale anamnese van psychische aandoeningen*
  - *Heden ernstige geestesstoornis met psychose gekarakteriseerd door auditieve hallucinaties en epilepsie*
  - *Medicatie: zyprexa, redomex, diazepam en depakine*
- > *Attest erkenning van handicap op datum van 10-1-2018:12 punten erkenning tot 31-1-2020*

Uit de aangeleverde attesten kunnen we het volgende besluiten: het gaat hier over een vrouw van 23 jaar afkomstig uit Macedonië. Zij is familiaal belast in het kader van psychische aandoeningen. Heden vertoont zij een psychose zich uitende door auditieve hallucinaties en epilepsie. De epilepsie wordt niet geobjectiveerd door een neurologisch onderzoek. De functionele weerslag wordt evenmin geobjectiveerd door een functionele analyse van de behandelende arts.

Actuele medicatie:

- *Zyprexa, olanzapine; antipsychoticum*
- *Redomex, amitriptiline, antidepressivum*
- *Diazepam, benzodiazepine*
- *Depakine, valproaai, tegen epilepsie*

In het dossier is er geen tegenindicatie tot reizen vermeld. Op het SMG wordt geen nood tot mantelzorg vermeld.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. *Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is1 :*

Aanvraag Medcoi van 8-5-2018 met het unieke referentienummer 9514

Aanvraag Medcoi van 16-3-2017 met het unieke referentienummer 9405

2. *In bijlage 2 word! de beschikbaarheid van de medicatie aangetoond*

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene, een jonge dame van 23 jaar afkomstig uit Macedonië zonder probleem kan opgevolgd worden in haar thuisland: de volledige omkadering voor de zorg van haar psychische aandoening is beschikbaar met psychologen, psychiaters eventueel de modaliteiten voor opname of zorg thuis zijn beschikbaar, in het kader van het nieuwe element van de epilepsie is de zorg en de mogelijkheid voor observatie en objectivatie door EEG en MRI als de medische omkadering beschikbaar.

Daarnaast dient vermeld dat haar medicatie diazepam, olanzpine, valproaat en amitriptuïne beschikbaar zijn in Macedonië.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging In het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend

met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds,... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De gezondheidszorg in Macedonië wordt zoals klassiek op 3 niveaus georganiseerd, namelijk het primaire, secundaire en tertiaire niveau, elk met hun eigen opdrachten. Er is zowel een publieke als private sector vertegenwoordigd. De gezondheidszorg is in alle streken van het land vertegenwoordigd met een netwerk aan voorzieningen met het doel een betaalbare gezondheidszorg te creëren die tegemoetkomt aan de noden van de ganse bevolking. Het primaire niveau staat in voor de basiszorg en de medicatie, het secundaire verzorgt de consultaties bij de specialist en de zorg in de ziekenhuizen, de tertiaire zorg staat in voor de hoog specialistische zorg zowel ambulant als in het hospitaal. Elk van de echelons heeft een uitgebreide takenlijst

In Macedonië bestaat het concept van een verplichte ziekteverzekering, 'The Health Insurance Fund of Macedonia' (HIF) is er gekomen via de Wet op de Ziekteverzekering. De ziekteverzekering dekt bijna gans de bevolking. Personen met een ziekteverzekering dienen slechts 20% van de prijs van de medicatie te betalen.

Verder moeten personen wiens maandelijks inkomen minder dan het gemiddelde is, minder contributie betalen voor hun medicatie. Bovenop dit alles krijgen personen die officieel als 'arm' worden geregistreerd nog enkele sociale en financiële voordelen via het ministerie van arbeid en sociaal beleid.

Specifiek voor betrokkene:

Er is toegankelijkheid zowel tot residentiële als ambulante psychiatrische hulp. Naast het psychiatrisch ziekenhuis in Skopje, welke het meest belangrijke psychiatrische ziekenhuis is in het land, zijn er drie andere psychiatrische ziekenhuizen in Macedonië. Afspraken gebeuren via doorverwijzing vanuit de eerste lijn geneeskunde. Medicatie is beschikbaar op voorschrift in de apotheek.

Bijkomend heeft de republiek van Macedonië een gezondheidsprogramma opgezet voor personen met mentale problemen door het oprichten van centra gespecialiseerd in mentale gezondheidszorg op ambulante basis zoals het centrum Topansko Pole in Skopje dat gespecialiseerd is in dagopvang en ambulante begeleiding van volwassenen die kampen met een milde tot gematigde vorm van mentale problemen.

In het kader van de eventuele nood aan de observatie van de neurologische problematiek kan betrokkene zich wenden tot de tweede lijn. De patiënt kan vrij zijn specialist kiezen na eventuele doorverwijzing door de huisarts.

In zijn begeleidend schrijven vermeldt de advocaat dat betrokkene gediscrimineerd zou worden omwille van de Roma origine. Hij voegt hier geen objectieve bewijzen toe. Vermeld dient te worden dat de staat Macedonië specifiek maatregelen genomen heeft in het project Decade of Roma Inclusion 2005-2015 en in the Strategy for Roma met implementatie van het zogenaamd "Roma-Health Mediators" project om de gezondheidszorg van de Roma binnen Macedonië op een zelfde niveau te brengen van de rest van de bevolking. Het project legt zich vooral toe om de drempel van communicatie tussen de Roma en de gezondheidswerkers te verbeteren om zo tot een adequate zorg te komen.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong.

Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Betrokkene verblijft hier met haar gezin. Deze beslissing geldt ook voor de partner van betrokkene en kan er vanuit gegaan worden dat ook hij zijn steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin.⁶

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.⁹

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de psychiatrische pathologie en epilepsie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar teven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Macedonië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Macedonië.”

1.3. Eveneens op 5 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die verzoekers samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht. Zij zijn gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw,

Naam + voornaam: [D.,A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

+Kinderen :

[Z., A.] [R.R.Nr: ...]

[Z., E.] [R.R.Nr: ...]

[Z., S.] [R.R.Nr: ...]

[Z., S.] [R.R.Nr: ...]

Nationaliteit: Nog niet definitief bewezen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 22/12/2017 en betekend op 13/02/2018.”

en

“De heer

Naam + voornaam: [Z.,B.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 22/12/2017 en betekend op 13/02/2018.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De staatssecretaris heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 05/07/2018 , waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt:” het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen .... Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie

bijgevoegd medisch verslag) zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

De arts - adviseur van DVZ besloot in haar verslag van 03/07/2018 als volgt:

" vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de psychiatrische pathologie en epilepsie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Macedonië, derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland Macedonië"

Daarbij stelt de arts - adviseur ten onrechte dat verzoekster in Macedonië toegang heeft tot de noodzakelijke medische behandelingen.

De arts - adviseur gaat voorbij aan het gegeven dat verzoekster wegens haar ziekte werkonbekwaam / invalide is. Deze werkonbekwaamheid werd erkend door de FOD Sociale Zekerheid, Directie - generaal, Personen met een handicap. Het attest van de FOD Sociale Zekerheid dd. 10/01/2018 was nochtans gevoegd bij de thans voorliggende aanvraag 9ter dd. 25/06/2018.

Ten onrechte stelt de arts - adviseur dat verzoekster geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voorlegt EN dat er bovendien geen elementen in het dossier zijn die er op wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Volgens de arts - adviseur laat niets derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

De arts - adviseur stelt verder dat betrokkene hier verblijft met haar gezin. En dat deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot van betrokkene omdat er kan vanuit gegaan worden dat ook hij zijn steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin.

Het is duidelijk dat de arts - adviseur een beslissing genomen heeft zonder rekening te houden met alle voorliggende gegevens van het dossier:

1. De arbeidsongeschiktheid van verzoekster EN de toegang tot de arbeidsmarkt in het land van oorsprong

Dit betreft een tweeledige ponering. Beide componenten moeten derhalve hun steun vinden in het dossier.

a.

Zonder meer stelt de arts - adviseur : " er ligt geen bewijs voor van (algemene) arbeidsongeschiktheid " Nochtans besliste de FOD Sociale Zekerheid; Directie-generaal voor de personen met een handicap tot een vermindering van het verdienvermogen tot een derde of minder van wat een valide persoon door een of ander beroep op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen (= 66% vermindering van het verdienvermogen) met geldigheidsperiode van 01/11/2017 tot 31/01/2020. (stuk 3)

Deze beslissing werd door de FOD Sociale Zekerheid, met kennis van zaken genomen na een uitgebreid onderzoek.

Verzoekster werd erkend als gehandicapte persoon. Zij werd getroffen door een vermindering van het verdienvermogen met minstens 66%, zodat zij geacht wordt arbeidsongeschikt te zijn op de algemene arbeidsmarkt.

Daarbij werd de vermindering van de zelfredzaamheid van verzoekster vastgesteld op 12 punten met 2 punten voor elk van de 6 onderdelen waarop geëvalueerd wordt.

Dit wil zeggen dat verzoekster grote moeilijkheden ondervindt bij: verplaatsingen; voedsel nuttigen en bereiden; persoonlijke hygiëne en zich kleden; onderhoud woning en huishoudelijk werk verrichten; gevaar inschatten en vermijden; communicatie en sociale contacten.

nota: bij deze evaluatie staat "0" punten voor geen moeilijkheden -"1" punt voor kleine moeilijkheden - "2" punten voor grote moeilijkheden en "3" punten voor de onmogelijkheid zonder hulp van derden. Deze werkwijze van de FOD Sociale Zekerheid is algemeen gekend voor medici en iedereen die iets of wat betrokken is bij deze materie.

De arts - adviseur heeft totaal geen rekening gehouden met deze erkenning van de FOD Sociale Zekerheid dd. 10/01/2018 en bovendien een stelling ingenomen die in strijd is met deze erkenning.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

b.

Het staat op basis van de erkenning van de FOD Sociale Zekerheid dd. 10/01/2018 vast dat verzoekster geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt:" waar dan ook " noch in België, noch in Macedonië noch in Kosovo"

De bewering poneren dat dat er geen elementen in het dossier zijn " die er op wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong " tart elk gezond verstand evenals de erop gebaseerde conclusie dat zij zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Op basis van deze niet gefundeerde premisses besluiten tot de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de opvolging van de behandeling in Macedonië, is totaal onredelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden doordat DVZ ook hier de beslissing van FOD Sociale zekerheid negeert.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Elke redelijke verhouding tussen de opgeworpen motieven en het besluit van DVZ ontbreekt.

c.

Daarbij werd noch in het advies van de arts - adviseur van DVZ noch in de daarop gesteunde beslissing rekening gehouden met de erkenning dd. 10/01/2018 van verzoekster als gehandicapte persoon door de FOD Sociale zekerheid in die zin dat er mbt het land van herkomst geen onderzoek werd gedaan naar de levensomstandigheden van gehandicapte personen noch of er recht bestaat op sociale voorzieningen / tegemoetkomingen die hen in staat moeten stellen om beroep te kunnen doen op nodige medische behandelingen / opvang en of begeleiding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat de overheid in casu haar beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op correcte feitenvinding.

2. De nationaliteiten van de verzoekers - toepassing van art. 3 en 8 EVRM

De beslissing waartegen beroep gaat volledig voorbij aan het gegeven dat de verzoekers verschillende nationaliteiten hebben en dat het niet mogelijk zal zijn om zich samen in het ene of andere land (Macedonië - Kosovo) te hervestiging.

De medische situatie werd alleen geëvalueerd op basis van informatie van het herkomstland Macedonië; waarbij niet werd onderzocht of het voor verzoeker, de heer Zeleni, mogelijk is om zich te vestigen in Macedonië.

Er werd geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoekers, noch werd er in de evaluatie rekening gehouden met art. 8 EVRM. Een belangenafweging rekening houdend met de bepalingen van art. 8 EVRM is nochtans noodzakelijk om tot een grondig gemotiveerd besluit te kunnen komen.

Ook op dit punt is de genomen beslissing onvolledig en onzorgvuldig genomen.

Verzoekster, nu vaststaat dat zij voor meer dan 66% werk onbekwaam is, wordt in Macedonië aan haar lot overgelaten en zal terecht komen in mensonwaardige omstandigheden, die een inbreuk uitmaken op art. 3 EVRM. Zeker nu niet vaststaat, noch werd onderzocht of haar partner en de kinderen zich ook zouden kunnen vestigen in Macedonië. (art. 8 EVRM)

De toegankelijkheid van de nodige medische hulp in het herkomstland van de man mn" Kosovo" werd niet nader onderzocht.

De Arts - adviseur ging bijgevolg zeer onzorgvuldig te werk. De beslissing van de arts - geneesheer is niet naar behoren gemotiveerd en onzorgvuldig voorbereid; dit geldt bijgevolg ook voor de beslissing van DVZ, die volledig gesteund is op de manke motivatie van de arts - adviseur.

Mbt. Het bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 13

Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris vertegenwoordigd door diens ambtenaren van de DVZ.

Door het bevel af te leveren vooraleer al de proceduremiddelen van verzoekers uitgeput zijn, heeft DVZ voorbarig gehandeld. Machtsafwenning kan vastgesteld worden in hoofde van de Staatssecretaris."

2.2.1. De in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze zijn genomen.

In de eerste bestreden beslissing wordt zo verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in deze bestreden beslissing gemotiveerd dat het aangehaalde medische probleem van verzoekster niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen, omdat uit het voorgelegd medisch dossier niet blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In de eerste bestreden beslissing wordt hiervoor verwezen naar een advies van een

arts-adviseur van 3 juli 2018, dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

Een motivering door verwijzing naar een uitgebracht advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende zijn gemotiveerd en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734). Verzoekers betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van dit advies, meer nog, zij halen zaken uit dit advies aan in hun verzoekschrift, zodat duidelijk blijkt dat zij er kennis van hebben kunnen nemen. Er kan ook worden aangenomen dat het advies van de arts-adviseur in de eerste bestreden beslissing wordt bijgetreden. In het medisch advies wordt door de arts-adviseur verder uitgebreid ingegaan op de voorgelegde medische attesten en de gezondheidstoestand van verzoekster zoals deze hieruit naar voor komt. Verder wordt hierin gemotiveerd dat er voor verzoekster geen tegenindicatie om te reizen blijkt en toegelicht op basis van welke vaststellingen volgens de arts-adviseur de noodzakelijke medische zorgen ook beschikbaar en toegankelijk zijn voor haar in haar herkomstland. Hierbij wordt verwezen naar de geraadpleegde bronnen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De tweede en derde bestreden beslissing zijn verder genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoekers in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig visum. Met toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet wordt hen verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend, omdat zij nalieten gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 22 december 2017, ter kennis gebracht op 13 februari 2018. Ook deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De voorziene motiveringen stellen verzoekers in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit

en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur en het komt de Raad niet toe de medische beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

De arts-adviseur stelt in haar medisch advies van 3 juli 2018 vast dat verzoekster familiaal is belast in het kader van psychische aandoeningen en zij heden een psychose vertoont die zich uit in auditieve hallucinaties en epilepsie. De epilepsie wordt volgens haar niet geobjectiveerd door een functionele analyse van de behandelde arts, net zoals de functionele weerslag evenmin wordt geobjectiveerd door een functionele analyse van de behandelende arts. Zij oordeelt dat er geen tegenindicatie is tot reizen en het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen nood tot mantelzorg vermeldt. Verder onderzoekt de arts-adviseur de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een verdere adequate behandeling van de ziekte in het herkomstland. Zij is van mening dat een adequate behandeling voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk is in haar herkomstland Macedonië. De arts-adviseur concludeert dan ook dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoekers geven op zich niet aan te betwisten dat verzoekster kan reizen en dat er actueel geen imminent en reëel risico is voor haar leven of fysieke integriteit. Zij geven op zich ook niet aan te betwisten dat een adequate behandeling voor de ziekte van verzoekster beschikbaar is in haar herkomstland. Zij betwisten wel dat verzoekster toegang zal hebben tot de vereiste medische zorgen.

In haar bespreking over de toegankelijkheid van de voor verzoekster vereiste medische zorgen in het herkomstland gaat de arts-adviseur allereerst in op de wijze waarop de gezondheidszorg is georganiseerd in Macedonië, met name op de klassieke drie niveaus en waarbij zowel een publieke als private sector bestaat. De gezondheidszorg is volgens de arts-adviseur in alle streken van het land vertegenwoordigd met een netwerk aan voorzieningen en met het doel van een betaalbare gezondheidszorg voor de ganse bevolking. Zij wijst erop dat in Macedonië een verplichte ziekteverzekering bestaat en deze bijna de gehele bevolking dekt. Personen met een ziekteverzekering moeten slechts 20% van de prijs van medicatie betalen. Personen met een inkomen dat minder is dan het gemiddelde betalen nog minder contributie voor hun medicatie. Personen die officieel als arm zijn geregistreerd krijgen nog bijkomende sociale en financiële voordelen. De arts-adviseur wijst nog specifiek op een gezondheidsprogramma voor personen met mentale problemen door de oprichting van centra gespecialiseerd in mentale gezondheidszorg op ambulante basis. De arts-adviseur stelt vervolgens vast dat verzoekster geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid voorlegt en er ook geen elementen in het administratief dossier voorhanden zijn dat zij geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt in haar herkomstland. Daarenboven wijst zij erop dat de beslissing ook geldt voor haar partner en er kan worden aangenomen dat ook hij zijn steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin. De arts-adviseur stelt verder dat geen objectieve bewijzen worden voorgelegd van discriminatie van mensen omwille van hun Roma origine. Zij wijst er ook op dat de Macedonische overheid specifieke maatregelen heeft genomen in het project ‘Decade of Roma Inclusion 2005-2015’ en in de ‘Strategy for Roma’ met implementatie van het zogenaamde ‘Roma-Health Mediators’ project om de gezondheidszorg van Roma binnen Macedonië op eenzelfde niveau te brengen als de rest van de bevolking. Het project legt zich voornamelijk toe op het verbeteren van de communicatie tussen de Roma en de gezondheidswerkers om zo tot een adequate zorg te komen. De arts-adviseur wijst er ten slotte op dat verzoekers een beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) voor ondersteuning bij een terugreis en re-integratie in het herkomstland. Hierbij kan onder meer

ondersteuning wordt verkregen bij het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Op basis van deze vaststellingen besluit de arts-adviseur in haar advies tot de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen voor verzoekster.

Verzoekers benadrukken dat verzoekster wegens haar ziekte werkonbekwaam / invalide is. Zij wijzen op het door hen bij de aanvraag voorgelegde attest van erkenning van handicap op 10 januari 2018 van de FOD Sociale Zaken, waarin een vermindering van het verdienvermogen tot een derde of minder wordt vastgesteld (66%) en een vermindering van de zelfredzaamheid met 12 punten. Zij stellen dat de arts-adviseur hiermee geen rekening hield en ten onrechte stelde dat verzoekster geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid voorlegt en er ook geen elementen voorhanden zouden zijn die erop wijzen dat zij geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt in haar herkomstland.

De vaststelling dringt zich allereerst op dat de arts-adviseur bij het opstellen van haar advies wel degelijk rekening heeft gehouden met voormeld attest van erkenning van handicap. Dit stuk wordt uitdrukkelijk vermeld in het medisch advies.

In ieder geval, en zelfs voor zover de motivering inzake de mogelijkheid voor verzoekster om door te werken bij te dragen aan de kosten van behandeling niet kan standhouden, moet daarnaast worden vastgesteld dat de arts-adviseur in haar medisch advies ook van oordeel is dat verzoeker door te werken zijn steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin. De arts-adviseur wijst verder op het gegeven dat ongeveer de gehele Macedonische bevolking is verzekerd via de verplichte ziekteverzekering en een verzekerde persoon slechts 20% van de kostprijs van de medicatie dient te betalen. Zij wijst ook op sociale correcties, zoals een nog verminderde prijs voor de medicatie voor personen met een maandelijks inkomen onder het gemiddelde en sociale en financiële voordelen voor personen die officieel als arm zijn geregistreerd. Nog wijst de arts-adviseur op de mogelijk tot ondersteuning van de IOM bij vrijwillige terugkeer, onder meer bij het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

Verzoekers betogen dat het advies voorbij gaat aan het gegeven dat zij verschillende nationaliteiten hebben en het voor hen dus niet mogelijk zal zijn om zich samen in het ene of het andere land te vestigen. Zij stellen dat niet werd nagegaan of verzoeker, die de Kosovaarse nationaliteit heeft, zich wel samen met verzoekster kan vestigen in Macedonië.

Er wordt evenwel opgemerkt dat verzoekers op 9 februari 2017 een eerste aanvraag indienden om, gelet op de gezondheidsproblemen van verzoekster, te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. Deze aanvraag werd op 22 december 2017 ongegrond verklaard, op basis van een medisch advies van 19 december 2017. Hierin werd reeds een eerste maal geoordeeld dat de voor verzoekster vereiste gezondheidszorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor haar in haar herkomstland Macedonië en verzoeker zijn steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin. De Raad stelde in zijn arrest van 23 augustus 2018 met nr. 208 177 – waarbij het beroep tegen de voormelde beslissing van 22 december 2017 werd verworpen – onder meer als volgt:

“Waar de verzoekende partijen de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij verwijten enkel de medische situatie in het land van herkomst van de eerste verzoekende partij, Macedonië, te hebben beoordeeld, terwijl haar echtgenoot niet de Macedonische maar Kosovaarse nationaliteit heeft, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partijen niet in de aanvraag, noch in enige actualisatie, hebben gewezen op het feit dat de verschillende nationaliteiten problematisch zijn, en dat in de aanvraag enkel wordt verwezen naar de medische situatie in Macedonië, zodat het geenszins onredelijk is dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot een onderzoek van de mogelijkheden tot behandeling van de eerste verzoekende partij in haar eigen land van herkomst. De verzoekende partijen merkten nergens op dat zij bij een terugkeer zich naar Kosovo zouden begeven en verwijzen in hun aanvraag herhaaldelijk naar Macedonië als zij refereren naar hun land van herkomst. Zij hebben evenmin gewezen op, laat staan geconcretiseerd, dat het voor de tweede verzoekende partij onmogelijk zou zijn zich naar Macedonië te begeven. Zoals de verwerende partij in haar nota opmerkt resulteert een grensoverschrijdende relatie bovendien onvermijdelijk in de situatie dat minstens één van de partners niet in zijn of haar land van herkomst zal verblijven.”

De vaststelling dringt zich op dat verzoekers in hun thans voorliggende, tweede verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet andermaal op geen enkele wijze aangaven dat verzoeker dan op enigerlei wijze zou zijn verhinderd om zich samen met verzoekster te vestigen in Macedonië, of dat hij in dit laatste land geen toegang zal hebben tot de arbeidsmarkt. Er blijkt dus niet

dat verweerder of de arts-adviseur in dit verband alsnog enig concreet onderzoek diende te voeren of enig relevant gegeven ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maken verzoekers niet aannemelijk dat verzoekster in Macedonië geen toegang zal hebben tot een adequate behandeling van haar medische problemen. Zij betwisten niet dat verzoekster toegang heeft tot de verplichte ziekteverzekering in Macedonië, in het kader waarvan slechts 20% van de kostprijs van de medicatie moet worden betaald. Zij betwisten ook niet dat indien hun maandelijks inkomen lager zou liggen dan het gemiddelde zij nog minder contributie voor de medicatie moeten betalen en er sociale en financiële voordelen bestaan voor personen die als arm staan geregistreerd. Verzoekers weerleggen de motivering verder niet dat verzoeker kan werken en zo in een inkomen voor zijn gezin kan voorzien. Zij betwisten ook niet dat een noodzaak tot mantelzorg niet blijkt. In deze omstandigheden kan worden aangenomen dat de (financiële) toegankelijkheid tot een adequate gezondheidszorg voor verzoekster voldoende is gegarandeerd in haar herkomstland, zelfs indien moet worden aangenomen dat zij zelf door haar medische toestand niet in een inkomen uit arbeid kan voorzien. Verzoekers brengen geen concrete aanwijzingen van het tegendeel naar voor. Uit hun uiteenzetting blijkt niet dat het gezin met een inkomen uit arbeid van verzoeker alleen niet in de kosten van levensonderhoud en van gezondheidszorg voor verzoekster zal kunnen voorzien.

In deze omstandigheden moet ook worden aangenomen dat de motivering in het medisch advies omtrent de mogelijkheid voor verzoekster zelf om, door te werken, in te staan voor de kosten van de gezondheidszorg een bijkomende, overtollige redengeving is. De eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekers hebben dan ook geen voldoende belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Verzoekers stellen nog dat ten onrechte geen onderzoek werd gevoerd naar de levensomstandigheden van gehandicapte personen in Macedonië of naar hun recht op sociale voorzieningen en tegemoetkomingen. Verzoekers brengen echter geen concrete elementen naar voor die erop wijzen dat de levensomstandigheden voor gehandicapte personen in Macedonië dan ontoereikend zijn. Zij verduidelijken dit betoog niet en lichten niet nader toe hoe dit dan een negatieve invloed zou hebben op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen voor verzoekster in haar land van herkomst. Zij tonen dan ook niet aan dat ter zake een verder onderzoek zich opdrong. Nu verder niet blijkt dat verzoeker door het verwerven van een inkomen uit arbeid in Macedonië niet kan instaan voor de kosten van levensonderhoud en de kosten die door verzoekster zelf nog zijn te betalen voor het bekomen van de medische zorgen in haar land van herkomst, blijkt evenmin dat een verder onderzoek naar de sociale voorzieningen en tegemoetkomingen voor verzoekster in haar herkomstland noodzakelijk was. In het medisch advies wordt verder wel degelijk nog gewezen op sociale en financiële voordelen voor personen die officieel als arm zijn geregistreerd, hetgeen door verzoekers niet onderuit wordt gehaald.

Besluitend wordt vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat het gevoerde toegankelijkheidsonderzoek ontoereikend of onvoldoende zorgvuldig was en evenmin dat de arts-adviseur op kennelijk onredelijke wijze tot haar vaststellingen is gekomen. Verzoekers tonen ook niet aan dat enig concreet element dat alsnog kan wijzen op een ontoegankelijkheid van de medische zorgverstrekking in het herkomstland ten onrechte niet of onvoldoende in de beoordeling is getrokken. Zij brengen geen duidelijke en concrete aanwijzingen naar voor dat verzoekster geen toegang zal hebben tot de noodzakelijke medische zorgen in haar herkomstland Macedonië.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het EHRM kunnen socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, maar ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebreke van beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

In casu tonen verzoekers dergelijke uitzonderlijke situatie niet aan. Zij weerleggen de vaststellingen in het medisch advies niet dat verzoekster kan reizen, geen nood heeft aan mantelzorg en de voor haar ziekte noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor haar in haar herkomstland. Verzoekers brengen geen concrete aanwijzingen naar voor dat zij, rekening houdende met het systeem van verplichte ziekteverzekering in Macedonië, de bijkomende sociale en/of financiële tegemoetkomingen voor personen met een maandelijks inkomen dat lager ligt dan het gemiddelde en voor *‘arme’* personen en het gegeven dat verzoeker door te werken in een inkomen voor het gezin kan voorzien waarvoor ook ondersteuning kan worden bekomen van de IOM, de kostprijs van de medische zorgverstrekking niet in redelijkheid zullen kunnen dragen. Aldus blijkt niet dat de tenuitvoerlegging van de tweede en derde bestreden beslissing tot gevolg heeft dat er een verslechtering van de gezondheidstoestand van verzoekster zal optreden.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en verzoekster zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op haar gezondheidsproblemen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij in haar herkomstland aan haar lot zal worden overgelaten. Zoals reeds werd vastgesteld, blijkt niet dat haar partner en haar kinderen haar niet kunnen vergezellen naar haar herkomstland.

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM luidt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en/of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip '*privéleven*' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

In voorliggende zaak wordt niet betwist dat verzoekers een gezin vormen, samen met hun minderjarige kinderen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden nagezien in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In voorliggende zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verzoekers zijn allereerst niet ernstig waar zij voorhouden als zou hun gezinssituatie op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht. Verweerder heeft op dezelfde dag beslissingen genomen met betrekking tot de verschillende gezinsleden, waarbij de partner en kinderen samen met verzoekster worden vermeld op de beslissing die werd genomen inzake de verblijfsaanvraag om medische redenen. Zij worden allen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft dus oog gehad voor de eenheid van het gezin en het gezinsleven. Er werd ook onderzocht of er, gelet op de gezondheidsproblemen van verzoekster, ernstige hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven elders, maar geoordeeld dat dit niet het geval is.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen geenszins een inbreuk vormen op het gezinsleven van verzoekers, nu zij samen met hun kinderen het (Schengen)grondgebied dienen te verlaten. Verzoekers kunnen verder niet ernstig voorhouden dat verweerder of de arts-adviseur had moeten onderzoeken of verzoeker en de kinderen zich kunnen vestigen in Macedonië. Verzoekers hebben in hun verblijfsaanvraag allerm minst aangehaald dat het voor verzoeker en de kinderen onmogelijk zou zijn zich naar Macedonië te begeven samen met verzoekster. In het kader van een aanvraagprocedure kan van de aanvragers worden verwacht dat zij alle elementen die zij nuttig achten aan verweerder kenbaar maken opdat deze een geïnformeerde beslissing zou kunnen nemen. Ook thans ligt geen enkele concrete aanwijzing voor dat verzoeker en de kinderen zich niet samen met verzoekster kunnen vestigen in Macedonië. Er blijkt, zoals volgt uit de voorgaande bespreking, ook niet dat verzoeksters gezondheidstoestand zich verzet tegen een verderzetting van het gezinsleven in Macedonië. Verzoekers brengen geen concrete hinderpalen naar voor die er zich tegen kunnen verzetten dat zij hun gezinsleven elders – zij het Macedonië, zij het Kosovo – verder uitbouwen. In deze omstandigheden blijkt ook niet dat een verdere belangenafweging door het bestuur zich nog opdrong.

In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

2.2.7. Verzoekers betogen ten slotte dat verweerder zijn macht heeft afgewend door de bevelen om het grondgebied af te geven vooraleer al de proceduremiddelen zijn uitgeput. Zij zijn van mening dat verweerder voorbarig heeft gehandeld.

Er kan slechts sprake zijn van machtsafwending wanneer het bestuur de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die verzoekers naar voor brengen, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending. Verzoekers betwisten de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing niet, namelijk dat zij op dat ogenblik in het Rijk verbleven zonder houder te zijn van de daarvoor benodigde documenten. Verweerder kon dan ook verzoekers elk een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. Verzoekers tonen niet aan waaruit zij afleiden dat verweerder het aflopen van de beroepstermijn tegen de eerste bestreden beslissing diende af te wachten. Zij maken niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

2.2.8. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS